

Misschien zag baby ook, dat zijn gezicht dan het liefst was — ze klopte hem op den schouder: „da-ling pappa.”

Zoodra hij een beetje asch in het aschbakje had getipt, dribbelde zij ermee naar de keuken en leegde het in 't vuilnisvat. „Imemp,” bracht ze het weer.

„Je bedoelt zeker empty,” verbeterde Daddy, in wie ook de leeraar intusschen was ontwaakt. Maar zij had het veel te druk om naar hem te luisteren. Ze sloeg de dekens aan het voeteneind om, stapte dan, gewichtig kijkend, naar een stoel en kwam even parmant terug, met een paar sokken. Ze greep Daddy's teenen en probeerde er een sok omheen te wringen. „No Baby! Dat doe ik liever zelf. Good child! Good.”

„Papa loves?” ze stond weer met haar hoofd schuin. Eigenlijk was de vraag overbodig, want ze wist het antwoord wel, maar ze wilde het graag nog eens hooren.

„Yes, pappa loves baby,” knikte hij haar toe.

Pas na deze ochtend-samenspraak, stond Francis Elisabeth haar moeder toe haar te baden en haar pony onberispelijk te kammen. Breakfast wachtte intusschen al. Rie-de-droomster had geen tijd voor dralen, 's morgens; ze wist dat Tom dadelijk na het maal weer naar boven zou willen; hij was door werkdrijf bezeten; hij at zijn toast met een abstract gezicht; in een gesprek liet hij zich niet meer betrekken, al vleide baby en draaide Othello om zijn beenen. Rie hield zich stil. Hij zou er niets van merken, als ik opeens in de draak met de zeven koppen veranderde, dacht ze.

Ook baby werd, wanneer haar bordje leeg was, door dringende plichten zolderwaarts geroepen. Noodgedwongen verdween ook haar bewaker, Othello.

Ziezoo, dat bedrijf is afgewerkt, dacht Rie. Het stel is weer boven. Hoe ik ze weer beneden moet krijgen . . . that 's another story, zou Kipling zeggen. Want Tom kon even Oost-Indisch doof zijn als de bankportier. Baby en Othello ging nog, die droeg je, al schreeuwde zij en trapte hij met alle vier zijn pooten, maar Tom was te zwaar voor zulke experimenten en bulldogs beten. —

Bij haar onstuimige binnenkomst in het kamertje, trapte Francis Elisabeth zonder mankeeren een of twee doosjes schroeven en spijkers om. „Sorry,” zei ze, beleefd. IJverig begon zij ze op te rapen. Ze was geniaal in het „schep-pen van bezigheden.” Maar sorteeren vond ze onnoodig; alles ging door elkaar in één doosje. En ze begreep niet, waarom Daddy, wanneer hij een spijker noodig had, op eens zoo duister keek en met klem „Damn it” zei.

„'t Is the matter?” informeerde ze verscheiden malen, haar hand op zijn schouder leggend, haar groote, donkere oogen vlak voor zijn gezicht, als hij, op zijn knieën zittend, driftig in de doosjes rommelde. Soms hielp zij weleens echt, door een latje vast te houden, wanneer Tom aan 't zagen was. Als zij dan een pluimpje kreeg was ze in de wolken.

Het hout, waar Tom de meubelen van maakte, werd door den groenman